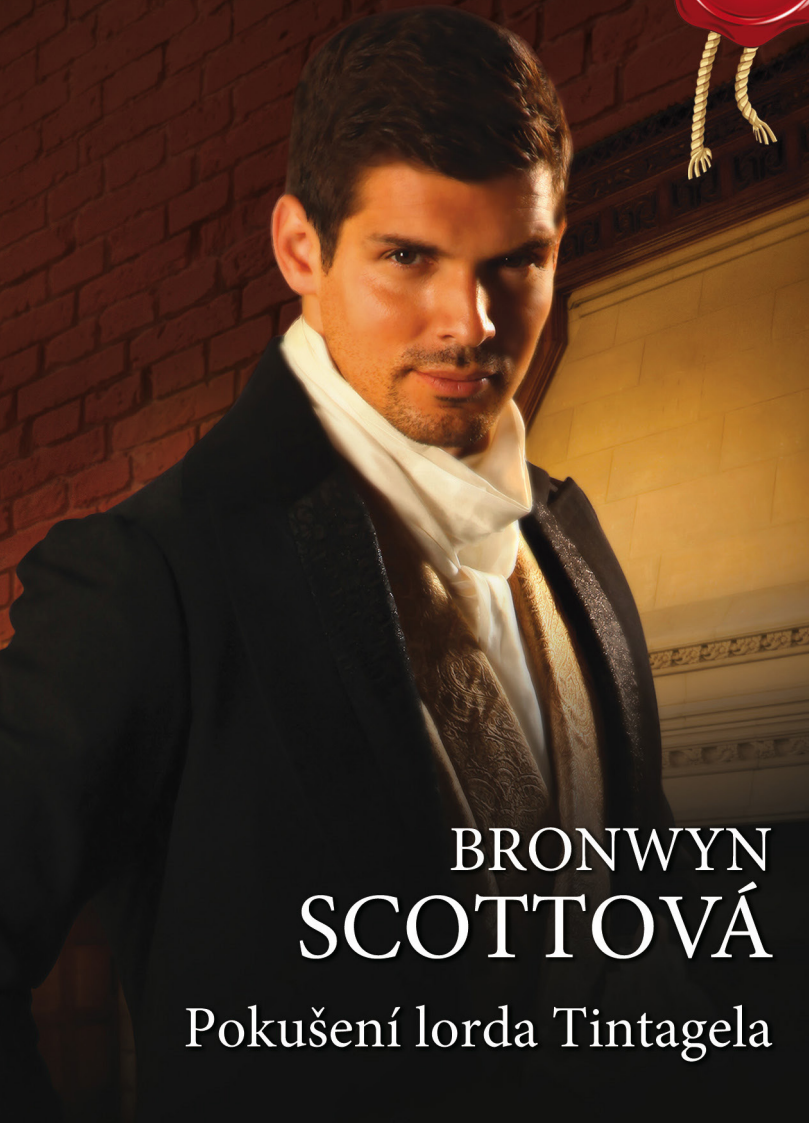

 HARLEQUIN®
TM

HISTORICKÁ
ROMANCE

BRONWYN
SCOTTOVÁ

Pokušení lorda Tintagela

BRONWYN SCOTTOVÁ

POKUŠENÍ LORDA
TINTAGELA

PŘEKLAD

HANA JINDROVÁ

Milá čtenářko,

léto je v plném proudu a s ním i další knížky z edice Historická romance. Ať už máte dovolenou před sebou, nebo si ji právě užíváte, nebo jste se z ní vrátila, věřím, že čas na zamilované příběhy si najdete. A co jsem Vám připravil tentokrát?

Obě povídky spojuje jedno téma: násilná smrt, pátrání a usvědčení vraha. Já vím, tohle zrovna moc zamilovaně nezní, zvláště když ti, kteří hledají pravdu, se musí spojit s lidmi, jež pokládali za své nepřátele. Ale vězte, že ani o lásku nouze nebude. Annie Burrowsová Vám prozradí Markýzovo tajemství, které vede k odhalení násilníka. Ve třetím pokračování příběhů z minisérie Vévodové z Cornwallu Vás Bronwyn Scottová seznámí s Pokušením lorda Tintagela. I on se potýká s hledáním vraha svého přítele a jen náhodou se potká s dívkou, která mu ukradne srdce.

Jsem přesvědčený, že Vás obě romance – ač s neobvyklou zápletkou – potěší a zpříjemní vám krásné letní večery.

Přeji Vám krásný čas ve společnosti mých hrdinek a hrdinů.

S láskou

Váš Harlequin

Bronwyn Scottová

**POKUŠENÍ LORDA
TINTAGELA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Temptations of Lord Tintagel

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Hana Jindrová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2020 by Nikki Poppen
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7818-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7819-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7820-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn, září 1824

Tak Aud se bude vdávat. Pět let po jejím posledním pokusu a zacílila na šlechtice. Zase. Alespoň to tak vypadalo podle společenské rubriky a ta o tom byla většinou dobře informovaná.

Inigo Vellanoweth odložil denní vydání novin a zhluboka se napil horké kávy, silné a hořké, aby se s tou zprávou vyrovnal. Muselo se to stát. Možná bylo víc překvapující, že se to nestalo už dříve, ale to nijak neubíralo na síle šoku, když to viděl černé na bílém. Tisk propůjčoval informacím jistou oficialitu, vytvářel z pověstí fakta. Inigo slyšel takové pověsti celou společenskou sezonu. Každá zmínka o *ní* a skvělém vikomt Tremblaym se vynořoval pod dvěma vzrušujícími událostmi sezony: příjezdu a následném skonu havajského krále a dvoření Cassiana Truscotta Penrose Prideauxové.

Podle Timesů je ovšem dohoda mezi Aud a Tremblaym hotová věc a brzy se očekává, že se vikomt vysloví. V září, kdy je většina Londýna mimo město a nemůže vyjádřit nesouhlas ani vytáhnout na světlo staré klepy o její minulosti. Cožpak není nikomu

jinému jasné, že v pozadí tohoto sňatku stojí vypočítavost jejího otce?

Během četby té zprávy napadaly Iniga stovky nej-různějších otázek a mísily se s pocity, o nichž raději nechtěl přemýšlet. Nechtěl na ni myslet, ani na minulost, v níž se jejich životy setkaly. Inigo si nechtěl připomínat svá selhání ohledně Aud a jejího podlého otce. Jeho reakce na tu zprávu byla přinejmenším komplikovaná. Mezi stovkou otázek, které mu běžely hlavou, vévodil problém, zda Aud tentokrát myslí sňatek upřímně, nebo má být pouze příležitostí, jak zruinovat dalšího šlechtice. Mohla by to myslet vážně. Přece jenom je jí dvaadvacet, už není tak mladá, jako bývala, a vikomt Tremblay, její nejnovější objev, je vážený muž. Podle všech společenských měřítek dobrá partie.

Ovšem Aud měla už předtím dobrou partii v Collinu Truscottovi, druhém synovi vévody z Haylu – hodně nečekanou partii pro dceru zbrusu nově jmenovaného rytíře. Když se sir Gismond Brenley šplhal po společenském žebříčku, vedl si tak ambiciózně a s takovou rychlostí, že neváhal využít cokoliv a kohokoliv ve svém dosahu – včetně své dcery, dokonalé Audevere.

Ještě dnes, pět let od té tragédie, která svou podlostí tu nevidaně blondatou debutantku na dlouho pošpinila, a třebaže dobře věděl, že by si na její půvab a kouzlo měl dávat dobrý pozor, měl ji Inigo stále před očima takovou, jaká byla kdysi.

Dokázal si představit její blondatou hlavu, obnažené hrdlo, když se smála, hluboký hrdelní zvuk, který donutil muže představovat si smyslný svit svíček, v němž jí rozepíná všechny pečlivě upevněné perlové

spony ve vlasech. Vzpomínal, jak se jí blýskaly zelené oči plné inteligence a smíchu, jak pohledem sklouzla ke Collinovi a její tajemný úsměv naznačoval cosi soukromého pouze mezi nimi dvěma, i když byli obklopeni davem tanečníků v sále.

Jak jen tehdy záviděl Collinu Truscottovi, svému příteli – jednomu z nejbližších přátel –, tehdy v těch dávných časech!

Inigo hluboko v srdci toužil po něčem takovém pro sebe, po ženě, která by se na něj dívala stejně, jako se tehdy Audevere dívala na Collina. Po ženě, s níž by se společně mohli smát, která byla inteligentní a nebála se této své přednosti užívat, na rozdíl od obvyklých debutantek nabízejících se žádoucím vévodským dědicům.

Inigo vyskočil od stolu a začal přecházet po místnosti, myšlenky i tělo oživé vzpomínkami. Jeho mládenecký byt na Jermyn Street ale neposkytoval příliš prostoru, aby mohl uniknout pravdě.

Během svých temných, daleko četnějších okamžiků si Inigo musel přiznat, že netouží jen tak po nějaké ženě, s níž by mohl prožívat takové chvíle. On toužil po ní. Toužil po Audevere, snoubence svého přítele. Styděl se za to tehdy a musel se za to stydět i teď, protože nebyl tak nevinný, jak mu kladl jeho přísný otec na srdce. Ona nesla velký díl zodpovědnosti za Collinovu smrt. Ve svých představách se ale Inigo té pravdě bránil. V nich byla pouhým nevědomým spoluviníkem, který si neuvědomoval závažnost otcovy nepoctivosti, někdy se v nich stávala dokonce obětí, kterou otec proti její vůli donutil, aby mu pomáhala v jeho intrikách. Už dávno si zvykl omlouvat sebe i ji.

Nezáleželo na tom, jak často si v duchu připomínal,

že chtít ji je hřích, že žárlit na přítele je ubohé, stejně ze sebe tu touhu po ní nemohl setřást. Bylo to od něj podlé a přízemní, to dobře věděl. Byl dědicem a synem vévody z Boscastleu. Měl spoustu bohatství a držela se ho štěstěna, takže navíc dokázal hromadit neuvěřitelný majetek. Měl prostě všechno, a přesto žárlil na Collina, na muže, který nikdy neměl šanci zdědit titul, který vždycky musel kráčet ve stínu ostatních a který neměl ani obchodní nadání. Na muže, který jen dobře vypadal a jehož okouzující osobnost byla vítaná v každé společnosti, ovšem který se jinak ve všem musel spoléhat na svoji rodinu – ať už se to týkalo společenských styků, nebo peněz na živobytí.

Ovšem tato logická úvaha jen mírně oslabila jeho zoufalou tajnou lásku. V duchu Collinovi záviděl až do toho dne, kdy si jeho přítel odešel zaplavat na nebezpečnou pláž v Porth Karreku a utopil se, přesně týden poté, kdy Audevere zrušila jejich zasnoubení, a dva týdny po krachu jeho dřívějšího společného nekalého podniku s otcem Audevere. Ten neúspěšný podnik stál řadu lidí ztrátu zaměstnání a domovů. Collinova rodina označila jeho smrt za nehodu, ale jeho nejbližší přátelé znali pravdu lépe. Oba Brenleyovi, otec s dcerou, ho zničili.

A zaplatí za to. Inigo si v noci, kdy Collin zemřel, přísahal, že Brenleyho zničí, aby se už nikdo další nestal kořistí jeho podvodných spekulací, jeho zlovolných plánů. Tehdy začalo jeho sledování, pět let skládání střípků a stopování špinavé cesty peněz, která se táhla za Brenleym všude, kam vstoupil, a která neunikla nikomu, kdo se o věc začal zajímat blíže.

Většinu lidí to nezajímalo. Co na tom? Brenley

byl opatrný. Nedělal nic ilegálního, jeho záměry byly však odpudivé. Hodnocení záleželo na úhlu pohledu.

Inigo se uprostřed svých myšlenek zarazil. Zajímal se Tremblay blíže o podezření, týkající se jeho budoucího tchána? Napadlo ho podívat se před události údajných hrdinských činů během napoleonských válek, které Brenleymu vysloužily jeho rytířský titul? Nebo na Brenleyho náhlé zbohatnutí, když mu jeho pozemky díky rozhodnutí parlamentu vést silnice přes určité vesnice, a ne přes jiné, najednou přinesly velké bohatství? Pochopil Tremblay, jak bylo vloni důležité vyřadit Brenleyho ze správy Blaxfordské důlní společnosti dříve, než se mohl zasadit o monopol na cornwallské dolování?

Věděl tohle všechno Tremblay a jednoduše na to nedbal? To se Inigovi nezdálo pravděpodobné, když vzal v potaz osobu, jakou byl Tremblay – svědomitý, poctivý a uvážlivý. Nebo byl zaslepený stejně jako Collin? Zaslepený Audeveřinou krásou natolik, že raději nechtěl vidět všechno, co předcházelo její rodině?

Inigo začal znovu přecházet po místnosti a jeho myšlenky se teď vydaly jiným směrem. Pokusil se uklidňovat, že žádný důvod k nějaké panice neexistuje. Tremblayho právníci jistě podnikli nějaké kroky, aby si Brenleyho prověřili. Ale Inigovi se nechtělo spoléhat pouze na dohady. Předpokládal, že Collinovi se tehdy také zdálo všechno v pořádku, takže před ním vyvstala otázka – měl by Tremblayho varovat?

To by ovšem znamenalo prát špinavé prádlo někomu jinému – totiž vyradit tajemství Truscottovy rodiny. A Inigo se snažil své přátele chránit. Rozhodně té rodině nechtěl působit bolest tím, že by vytáhl

na světlo Collinovu smrt, kterou se snažili vysvětlit jako nešťastné utonutí. Možná ale existuje nějaký způsob, jak varovat Tremblayho bez toho, že by vystavil Truscottovy znovuvzkříšení starého skandálu? Tremblaymu by ovšem měl všechno prozradit. Vévoda byl jeho přítel. Nemluvě o tom, že má moc posloužit příteli a dodržet kód cti, jakým se řídili vévodové z Cornwallu – sedm mužů, které obdivoval ze všeho nejvíc na světě.

Inigo zamířil do malé místnosti, která mu sloužila jako pracovna, a vytáhl z poličky několik svazků obsahujících výsledky jeho pátrání. Po chvíli rozmýšlení se rozhodl. Collina nezachránil. S dalším přítelem ale bude úspěšný. Setká se s Tremblaym, možná ho pozve na skleničku do klubu, a bude ho varovat před katastrofální volbou dřív, než by se mohla historie opakovat.

„Očekávám, že až se dneska odpoledne setkáme v Tattersalls, Tremblay si bude chtít promluvit o vaší svatbě.“ Ta slova dolehla k uším Audevere Brenleyové – ledová a neúprosná jako cornwallské moře v zimě. Její otec si byl příliš jistý v příkazech ohledně jejího vkusu, a to ji oprávněně znepokojovalo, třebaže nic ze svého strachu nedávala najevo. Dneska na to ještě bylo brzy. Strach a snídaně by se neměly míchat dohromady.

„Neměl by si o našem manželství promluvit spíš se mnou? Ty se přece ženit nechceš.“ Usrkla si ranního čaje – silného černého z Ceylonu – se vším ledovým klidem, jakého byla schopna. V takové situaci už se jednou ocitla. Na té kritické zatáčce, kdy ji otec nabízel jako zástavu v šachovém královském gambitu.

Teď ale nastal čas, aby past spadla dřív, než ji jako zástavu pro splnění svých tužeb obětuje. Už nechtěla zůstat v Londýně a pomáhat otci ve snaze zabezpečit svůj titul v další brenleyovské linii. Jeho vnoučata toho moc nepodědí, dokud on se manipulacemi nedostane do parlamentu. Ona chce žít v Cornwallu, daleko od žádostí k manželství, o která nestála, žádostí od mužů, kteří neměli nejmenší představu, jakou katastrofu jim případný sňatek s ní přinese. Od mužů, kteří viděli pouze krásnou Audevere, dědičku pojmenovanou po středověké francké královně. Její peníze ale neměly dlouhou historii – na rozdíl od jejího jména.

Otec pomínil dceřinu námitku obvyklým mávnutím ruky. „Tremblay ví, že skutečné podmínky manželství se dohadují s otcem. Žádost o ruku je pouhá formalita.“

„To je tedy krásný poznatek,“ odsekla ostře Audevere a věnovala otci ironický pohled, v němž bylo všechno to, co si o takovém uspořádání myslela. „Proč by mělo záležet na mém názoru, že? Bude se domlouvat jen zbytek celého mého života.“ Otec ji předhazoval nejrůznějším mužům už od jejich šestnácti let. Mělo to pro ni být první znamení jeho falešných manipulací, ale tehdy byla příliš naivní a zpočátku i hodně polichocená jejich zájmem, aby tomu porozuměla. Když si ji vzal k sobě, zoufale si přála, aby se do té doby chybějícímu otci zalíbila. Většinu jejího života byl na moři a najednou byl její jediná rodina.

„Máš zatracenou pravdu, holka.“ Otec na ni namířil vidličkou. „Celého života, domluveného k tvé velké spokojenosti. Stane se z tebe lady, žena vikomta,

skutečného šlechtice. To přece není špatné pro mužskýho, který přišel k penězům teprve před pár lety. Jen se podívej, jak vysoko a za jak krátkou dobu jsme se vyšvihli. Nevedl jsem si dost šikovně?“ Otec rozhodil rukama, jako by chtěl obejmout celou místnost a každý kousek drahého, i když nepřáliš vkusného zařízení.

„Ano, jsi moc šikovný,“ nabídla mu Audevere omluvný úsměv. Nemělo smysl odporovat mu v takové náladě, když se vztekal a ujišťoval se o své nedotknutelnosti. Za pouhých sedm let, kdy získal titul rytíře, se mu opravdu podařilo získat hodně, ale za jakou cenu? Před pěti lety si její první snoubenec Collin Truscott, druhý syn vévody z Hayleu, vzal život, když si uvědomil skutečné podvodné jednání jejího otce. A teď se v hledáčku otce ocitl vikomt a ona musí přihlížet, jak se ho otec chystá zhltnout – rovněž díky manželské smlouvě. Historie se má znovu opakovat a nastal nejvyšší čas jeho plánu učinit přítrž.

„Jen se podívej, co všechno nám posledních pět let přineslo, dcero.“ Otec si znovu naplnil talíř. I když měl peněz víc než dost, stále se cpal jako někdo, kdo si není jistý, kde najde něco k snědku příště. „Možná nám prozřetelnost přinesla náhradu za ztrátu vévodova syna. Truscott by nikdy nezískal titul, zato Tremblay už ho má. Vikomt je daleko lepší obchod než druhý syn vévody. Truscott byl tehdy to nejlepší, v co jsme mohli doufat, ale teď jsme získali něco mnohem, mnohem lepšího.“

Audevere odstrčila talíř. Chuť k jídlu ji docela přešla po otcově bezcitné zmínce o Collinovi a o jejích vlastních citech. Ona měla toho mladého muže ráda a z celého srdce jeho smrti litovala. Stále si živě

připomínala den, kdy se tu zprávu dozvěděla. Cassian Truscott, Collinův bratr a vévodův dědic, přijel do Trura ve větru a dešti, aby jim o tom neštěstí pověděl. Zavolali ji do otcovy pracovny, kde čekal Cassian, celý promoklý, a ze svrchníku mu v potůčcích stékala voda na otcův drahý koberec. Byl naprosto zdrcený, když jí tu zprávu sděloval.

„Collin je mrtvý. Utopil se nedaleko břehu Porth Karrek.“

Cassian pronášel ta slova s neúprosným odsuzujícím pohledem, jemuž naprosto rozuměla. Collin se utopil z vlastní vůle. Audevere zrušila své zasnoubení a on si vzal život. Byla to její vina. Nikdo jiný by si nešel zaplavat v dubnu do ledového cornwallského moře. Cassian hned poté zase odejel.

V okamžiku, kdy se za ním zavřely dveře, propukla v pláč, ale otec zaklel: „Zatraceně, sezona je v háji. Přišli jsme o vévodovu přízeň.“

Toho dne otce zahlédla v pravém světle, poprvé v celém rozsahu, jaký skutečně byl; bezohledný sobec, ochotný vyšplhat se po zádech kohokoliv, kdo mu pomůže dostat se ve společnosti výš. Dokonce i své dcery. Tušila to v srdci už po nějaký čas, ale nechtěla si to přiznat. Ani život pro něj nebyl svatý, a když si to po Collinově smrti uvědomila, začala ho pro to nenávidět a už se to ani nesnažila skrývat. Tajemství Collinovy smrti zničilo všechno, co jí zůstalo z jejího života.

Tajemství, které ji s otcem svazovalo.

Tajemství, které znamenalo, že pokud s otcem zůstane, nikdy nebude volná.

S odstupem času pochopila, že odhalit jeho pravou povahu jí zabraňoval strach z útěku. Takže teď

ho nejen nenáviděla, teď se ho i bála. Popravdě nenáviděla sama sebe za to, že dovolila, aby ji ten strach ovládl, že je bezmocná to změnit, že je bezmocná se toho strachu zbavit. Bojí se toho, co by se mohlo stát jí nebo těm, kteří jsou nablízku, kdyby se pokusila zmizet. Ale to už skončilo. Nastal čas, aby ten strach odhodila a chopila se příležitosti.

„Omluvíš mě, otče?“ Lokaj jí podržel židli a Audevere vstala od stolu. „Musím vyřídít nějaké dopisy. Touhle dobou je tolik lidí mimo Londýn.“ Od ní to byla decentní připomínka skutečnosti, že pro skutečnou smetánku sezona už dávno skončila, zatímco oni musejí zůstat v jejich městském domě v Truro.

Otec jí propustil mávnutím ruky, Audevere zmizela nahoře ve svých pokojích a s úlevou za sebou zavřela dveře ložnice. Mohla napsat dopisy v dámském salonu v zadní části domu, ale tady se cítila bezpečnější. Tady nebyla v dohledu slídivých pohledů sloužících, kteří měli povinnost hlídat každý její pohyb, ani svého otce, který donekonečna spřádal pletichy, jak se společensky vyšvihnout.

A také tady byla bezpečná před „džentlmeny“, kteří je často navštěvovali v obchodních záležitostech. Zmizet z očí znamenalo zmizet z mysli a ona si přála zmizet z myšlenek otce i jeho přátel co nejdál – i když dnešní novina o Tremblaym dokazovala, že pro machinace jejího otce neexistuje nic dost vzdáleného.

Roky, které uplynuly od Collinovy smrti, jí dopráaly dost dlouhý čas k oddechu, ale ne o mnoho víc. Během její druhé sezony zafungovala jeho smrt jako jakýsi ochranný štít. Kvůli jejímu smutku se k ní nikdo neodvážil přiblížit a otec s tím nemohl nic udělat, aby nevypadal jako neomalenec. Její třetí

sezonu zahalovaly mraky neblahých zvěstí o tom, že se její otec dopouští nekalých praktik v obchodě s Blackfordskou důlní společností. V tomto sporu se utkal s vévodou z Cornwallu a utrpěl porážku. K velké rozmrzelosti otce se jí pak nikdo nechtěl dvořit. Ovšem paměť vyšší společnosti je příliš krátká, a tak v tomto roce padla do oka vikomtů Tremblaymu a otec okamžitě zasáhl a rozhodně rozmetal její snahu vikomtovu dvoření se vyhnout. Otec dobře věděl, že příští sezonu už pro něj Audevere nebude tak atraktivní. Dívka při její páté sezoně už bude prošlé zboží a všichni se jí budou snažit přehlížet, když zůstala po tak dlouhou dobu nezadaná.

Audevere seděla u malého bílého psacího stolu u okna vedoucího do zahrady, obklopující jejich městský dům. Zavřela oči a třela si spánky, neboť cítila, že jí každou chvíli praskne hlava, a celým tělem jí probíhalo pravidelné bubnování: *nejvyšší čas odejít, nejvyšší čas odejít*. Bylo třeba zastavit otce, aby už ji přestal využívat v jeho nekalých manipulacích. Bylo třeba zastavit ho v jeho neustálých příkazech. Bylo jí dvaadvacet let, už nebyla ta sedmnáctiletá dívka, kterou mohly omlouvat její mládí a naivita za to, proč se mu nevzepřela už dříve. Nastal čas, aby otcovi dokázala, že vůči němu není bezmocná.

I když neexistuje nikdo, kdo by jí mohl přispěchat na pomoc. Musí se pokusit zachránit sama.

Jestli se chce pokusit jednat, teď nastal ten pravý čas, dřív, než se další nevinný muž stane obětí jejího otce. Když nic nepodnikne, bude do konce roku jeho manželkou a co hůř, tentokrát se bude na záměrech svého otce podílet, protože už dopředu ví, k čemu jí chce zneužít.

Ale jak má otce zastavit, když ten má v kapse seznam mužů, kteří mu dluží protislužbu, a další seznam těch, kteří se bojí jeho vydírání? Jejímu otci se totiž během krátké doby podařilo bezohledně dosáhnout náklonnosti a majetku, jakému může jen málokdo konkurovat.

Neexistuje naděje, že by se někdo mohl postavit na její stranu. Audevere udělala všechno, co bylo v jejích silách, aby Tremblayho od sňatku odradila tak, aby se o tom otec nedozvěděl, ale zdálo se, že vikomt se žádosti o ruku nevzdá. V tom ona už nic nezmůže, takže jí nezbývá nic jiného než zabránit sňatku. Člověk se přece nemůže oženit s někým, kdo tady není. Jestliže uprchne, alespoň Tremblay bude zachráněn. A ona si konečně splní své zoufalé přání být volná. Konečně.

Svoboda ji ale bude něco stát.

Kam má odejít? Vždyť se nemá na koho obrátit, nezná žádné bezpečné místo, kam se ukrýt. Na jedné straně má před sebou otevřený celý svět – může odejít kamkoli, může se vydávat za kohokoli a dělat, co si zamane. Na straně druhé, svět byl nebezpečné místo pro osamělou ženu s omezenými prostředky, ženu, která se bude muset vzdát všeho, na co byla zvyklá včetně svého jména – a prostě se vypařit.

Předpokládala, že by se jí mohlo podařit před sloužícími vyklouznout. Mohla by předstírat, že se jde projít, a už se nevrátit. Mohla by zmizet ve světě jen s nějakým oblečením a s pár věcmi, které se jí vejdou do kapes. To ovšem znamená neblahý začátek, který si říká o neúspěch.

Audevere se zadívala do zahrad, otcovými zahradníky upravených téměř k dokonalosti dokonce i na

podzim. Bude to chtít odvahu všechno tohle opustit. Otcův nepoctivě získaný majetek ji obklopoval luxusem, jakého bylo těžké se jen tak vzdát. Užívala si ho dost dlouho, než jí došlo, kolik nevinných lidí trpí, aby mohl být dopřán právě jí.

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. Už se dál nesmí nechávat zviklat nejistotou. Nesmí už takhle dál pokračovat, když z ní její nečinnost dělá spoluvníka otcových plánů. Zlu se daří jen tehdy, když ti, co mu přihlížejí, nic neudělají a jen nečinně přihlížejí. A ona byla v duchu přesvědčena, že už není pouhý divák. Už se nemůže vylouvat na to, že neměla tušení, co se kolem ní děje.

Potřebuje ale nějakou pomoc. Potřebuje nějakého přítele. V první řadě musí zjistit, kdo by vlastně mohl být jejím spojencem. Alespoň jeden člověk, který by jí pomohl uprchnout. Jediný člověk, který by ji neprozradil otcí, protože ví, jaký je, a bude jí věřit, až mu vylíčí, že jí otec udělal ze života peklo. Peklo tak nesnesitelné, že ho musí navždy opustit.

Audevere položila na stolek list papíru a jeho středem nakreslila odshora dolů čáru. Na levou stranu napsala vlastnosti, jaké nutně požadovala od svého spojence: důvěryhodnost, odvahu, soucit a pochopení – a na prvním místě přání udržet její tajemství. Na pravou stranu zapsala seznam svých přátel. Když jí připadal příliš krátký, přidala ještě jména svých známých. A poté, co se seznam ukázal stále dost omezený, přidala všechny, kdo nebyli zapleteni do otcových obchodů ani mu nebyli nijak zavázáni.

Celkem však i přes největší snahu bylo na seznamu pouze dvanáct lidí, a z toho jeden člověk byl po smrti. Takže jich zůstalo jedenáct.

Čtyři první osoby na seznamu podrobila požadovaným kritériím a všichni z nějakého důvodu neprošli. Dalších sedm mělo něco společného. Ti všichni znali Collina. Byli to členové jeho rodiny, jeho učitelé, jeho přátelé – a nějaký čas to byli současně také její přátelé. Na nějakou chvíli byla součástí jejich pevného a milujícího kroužku. Dozvěděla se, co to znamená být součástí blízkého okruhu vévodů z Cornwallu. Budou se k ní ještě znát? Budou ji brát za vlastní i přesto, že své zasnoubení s Collinem zrušila? Neviděla se s nimi od Collinovy smrti. Nesetkala se s nimi a oni se o to ani nesnažili. Zdálo se směšné myslet si, že pro ni cokoli udělají, ale dostala se do zoufalé situace.

Audevere přemýšlela o zbývajících jménech a váhala. Eaton Falmage měl rodinu a její otec měl podíl na loňském pokusu zbavit Eatonovu ženu života. Toho o pomoc požádat nemůže. Jeho jméno tedy přeškrtnla. Cassian Truscott byl v cizině na líbánkách. Dalším jménem na seznamu byl Vennor Penlerick, nový vévoda z Newlynu, který se stále ještě nevzpamatoval ze smrti svého otce. Zbývalo ještě jedno jméno: Inigo Vellanoweth, který jí kdysi zcela jasně řekl přímo do očí, že není pro Collina jako manželka dost dobrá. To nebylo příliš povzbudivé doporučení pro případného spojence, ale bylo to to jediné, co měla.

Inigo Vellanoweth splňoval všechny její požadavky a zaslechla, že je stále ještě ve městě. Postavil se jejímu otci v případě blaxfordských dolů a porazil ho. Možná že snaha pokračovat v pomstě jejímu otci zvíťezí nad nechutí vůči ní. Ovšem nedozví se to, dokud se ho na to nezeptá.

Vytáhla další list papíru a začala psát. Byla to

jednoduchými slovy vyjádřená prosba setkat se s ním zítra na plese u Bradfordových. Bude to nevinně vypadající příležitost. Potom už potřebovala jenom vyklouznout do zadní zahrady a dát chlapci potulujícím se na ulici pár pencí, aby vzkaz doručil.

To byl její první odvážný čin. A udělala ho právě dnes.

DRUHÁ KAPITOLA

Odvaha, jak se ukázalo, vyžadovala i trpělivost. S tím ovšem Audevere nepočítala. A trpělivost vyžadovala ocelové nervy, aby se dokázala chovat tak, jako by se nic nezměnilo. Pouhý den poté, kdy poslala Inigovi vzkaz, neustále nervózně přecházela po svém pokoji a při sebemenším zvuku polekaně nadskočila. Všechny smysly měla zbystřené a vnímala sebemenší rozdíl proti normálu.

Právě teď zaslechla, jak se otvírají hlavní domovní dveře. Otec se vrátil domů. Neviděla ho od včerejší snídaně. Určitě přináší nějaké novinky. Připravila se na všechny možnosti i na otcův křik, který ji určitě čeká. Námořní kapitán už kapitánem zůstane navždycky. Odpočítávala: tři, dva, jedna. A pak se ozvalo...

„Audevere!“ Hlas jejího otce se rozlehl širokým schodištěm jejich domu a jeho ozvěna se odrážela od dřevem obložených stropů, jako kdyby Brenley ještě stál na palubě lodi. Audevere sebou šklubla před silou toho hlasu i obavou, co z něho může vzejít. Pohlédla na své malé hodinky. Kdyby jen čas ubíhal rychleji! Do večerního plesu se zdála být ještě celá věčnost. Alespoň že na Iniga se připravila. V duchu

si připravovala slova, všechno důležité, co chtěla vysvětlit; počítala s každou námitkou, kterou by Inigo mohl vznést. A věděla, že to s ním nebude jednoduché.

Dokázali se spolu hezky pohádat. Kdysi se na výměnu názorů s Inigem těšivala. Byl chytrý a pohotový, ale měl v sobě jakýsi stín, na rozdíl od zářivého Collina. Když si teď v duchu připomněla jejich slovní půtky, vyvolalo to na jejích rtech slabý úsměv, třebaže schodištěm znovu zahřměl otcův hlas.

„Audevere, pojď okamžitě dolů!“ Její otec sice nosil masku džentlmena, oblékal se jako džentlmen a žil v domě vhodném pro džentlmena, ale až do smrti zůstane námořním kapitánem. Očekával, že ho každý za všech okolností poslechne. Audevere se rychle naučila poslechnout, když ji otec zavolal, ale jeho zavolání jen zřídkakdy znamenalo dobré zprávy.

Našla ho v jeho pracovně před masivním mahagonovým stolem, odkud vyřizoval všechny své obchody. Nohy měl doširoka rozkročené, ramena napřímená a ruce za zády.

„Co se stalo, otče?“ Nasadila zvědavý výraz, aby zakryla svoji nervozitu. Doufala, že nepřišel na její vzkaz a nepozval si ji, aby ji potrestal.

Doširoka se usmál a Audevere se trochu uklidnila. Její tajemství je tedy v bezpečí. „Přinesl jsem ti dárek, to se stalo.“ Ukázal na velkou krejčovskou krabici, ležící na malém stolku před pohovkou. Byla převázaná značkovou stuhou ze světle růžového saténu, na níž visela černá, zlatě lemovaná kartička, napovídající, že krabice pochází z jednoho z nejexkluzivnějších krejčovství v Londýně.

„To je pro mě?“ Audevere zálibně přejela prstem

jemný satén, třebaže se v duchu měla na pozoru. Tohle byl velice drahý a nečekaný dárek. Ta stuha sama o sobě stála tolik jako týdenní mzda dělníka. Bylo jí patnáct roků, když se její otec začal vzmáhat, a tedy dost stará na to, aby nezapomněla na život předtím, než získal rytířský titul, předtím, než jí bohatství dovolilo přestat počítat pence a nekupovat laciné tetry, ovšem příliš mladá, aby si plně uvědomila cenu, za jakou otec své bohatství získává.

„No tak, děvče. Otevři to a zkus, jestli ti padnou.“ Otec ke krabici máchl netrpělivě rukou a nejspíš i s pocitem pýchy, že může nakupovat v takových obchodech. Ani po sedmi letech ho neopustilo určité vzrušení, ovšem Audevere to cítila jinak. Ta stuha mohla být sebekrásnější, a ať v sobě krabice ukrývala cokoli, ona z každého dárku od otce nebo jeho přátel zpozorněla. Už dostala několik tvrdých lekcí díky bolestným zkušenostem.

Stále v obavách rozvázala stuhu a opatrně ji odložila. Byla neuvěřitelně dlouhá, stačila by pro ni, aby ji použila k něčemu smysluplnějšímu, a ještě by zbylo na dárek pro služebnou. Patsy byla nejspíš její jediný přítel v celém domě a byla by z téhle stuhy nadšením bez sebe. Audevere nadzvedla víko a ponořila ruku hluboko mezi hedvábný papír. I když se snažila držet zpátky, když z krabice vytáhla šaty, nedokázala se ubránit a zalapala po dechu: „Á, to je krása!“

Podržela šaty před sebou a roztřepávala jejich sukni. Krása bylo slabé slovo. Malinové hedvábí se lesklo pod slonovinovou krajkou svrchní sukňe, která pod prsy končila širokou malinovou stuhou. Ty šaty byly poctou začínajícímu podzimu. Audevere si v duchu představovala ty hodiny práce, jaké vyžadovaly

metry krajky k dotvoření sukně. V životě se jí o tak krásných šatech ani nesnilo.

Rychle se zatočila dokola a na krátkou chvíli podlehla představě, že má normálního otce, který svoji dceru rozmazluje, protože ji miluje a pečuje o ni, že ty šaty jsou dárek, z něhož se může radovat beze studu, bez pocitu viny a bez obav. „Vezmu si je dneska večer na ples k Bradfordům.“ Sotva jí ta slova vylétla z úst, její představa zmizela.

„Doufal jsem, že si je tam vezmeš. Objednal jsem je, protože jsem doufal, že bude oznámeno tvoje zasnoubení –“ v jeho slovech ke konci zaznělo určité zklamání, „– ale teď ty šaty potřebujeme, abychom se pustili do boje, nebo o vikomta přijdeme.“

Aha. Takže je to tady zase. Vlastně ani nic jiného nemohla čekat. Ale jeho slova v sobě skrývala nějaké překvapivé novinky.

„Přijdeme o něj?“ Audevere zvedla pohled od obdivovaných šatů. „Stalo se snad něco u Tattersalla?“ S povzdechem uložila šaty zpátky do krabice – ty krásné šaty, které dostala výměnou jako hnusnou odměnu za pokračování v otcových plánech. Potěšilo ji, když se zdálo, že se vikomt pokusil vyklouznout z otcovy léčky, zatímco teď se od ní požaduje, aby se znovu podílela na otcově společenském vzestupu.

„Tremblay nepřišel. Dokážeš si to představit? Poslal mi zprávu, že ho zdržely nějaké obchodní záležitosti.“ Otec se zatvářil zlostně. „Pochopitelně jsem se chtěl dozvědět, co to bylo, když moc dobře věděl, proč jsme se dneska měli setkat. A přišel jsem na to, co to bylo za obchodní záležitost: odpolední drink s Inigo Vellanowethem u Whitea. A teď mě odmítá přijmout. Požádal jsem ho dneska později o schůzku

a odmítl mě. Urazil tím chováním nás oba – tebe i mě.“ Otec tvrdě udeřil pěstí do desky stolu, až nebezpečně poskočila lahvička s inkoustem. „Celé léto jsme na tom tvrdě pracovali a teď se ke mně Tremblay takhle chová? Jsem přece rytíř!“

Vždycky se k tomu vrátí. Jeho titul, jeho cíle. Au-devere se nikdy v životě nesetkala s nikým tak sebestředným a nebezpečným.

Její myšlenky teď plně zaujalo to, co nového se dozvěděla od otce. Přemýšlela, co by ta zpráva mohla znamenat. Otřásla se obavou při představě, že vikomt zašel na drink právě s Inigem. Bylo to kvůli jejímu vzkazu? Nebo ho předtím ještě nedostal? Přála si, aby o něm už věděl. Načasování bylo velice důležité. Kdyby se ta schůzka uskutečnila až poté, kdy dostal její zprávu, znamenalo by to, že jí chce pomoci a hned se kvůli ní pustil do práce. Ovšem jestliže se s vikontem sešel předtím, znamenalo by to docela něco jiného – že má v úmyslu čmuchar, možná proto, aby ušetřil pomstychtivou ránu jejímu otci. Má jeho pomsta zahrnovat i ji? Je jeho nenávist tak silná i po pěti letech, že chce ublížit i jí? Ta druhá možnost, proč se s Tremblaym sešel, nevěstila pro jejich večerní setkání nic dobrého. Bude muset postupovat velice opatrně.

„Musíš získat Tremblayho zpátky,“ prohlásil otec. „Tintagel mu našeptává nenávist proti nám oběma.“ Jeho slova dokazovala závist, jakou choval vůči Inigovi a jeho titulu. „Dneska večer budeš s Tremblaym tančit, flirtovat s ním, odlákáš ho na terasu a tam ho budeš líbat. Najdeš si pár důvěryhodných přátel, kteří to dosvědčí, když to bude nutné,“ zavrčel otec. „Potřebujeme, aby to vikomt vzdal. Potřebujeme,

aby se vyjádřil ještě předtím, než odjede z města, nebo předtím, než se Tintagelovi podaří zničit naše plány stejně, jako se mu podařilo zničit ten podnik v Blackfordu. Ať se propadnu, jestli teď necháme Tremblayho vyklouznout. Vypadali bychom pak jako zoufalí blázni.“

Zarazil se. „Co se děje? Vypadáš vyděšeně. Není to přece nic, co bys už předtím nedělala,“ odbyl mávnutím ruky její pohoršlivý výraz.

Ne, to nebylo, přidala se k tomu ale lítost, vina a hanba. Klamala jeho přátele a obchodní partnery už od šestnácti. Kolikrát už se pokoušela vlichotit mužům, dokud si nepřipadali natolik důležití, že otci dovolili získat výhodnou smlouvu, výhodný obchod a uvedla je tak v tragický omyl? Ne, tentokrát už to neudělám, přísahala si Audevere v duchu. Nebude nic špatného, když si dnes večer zatančí s vikomtem, ale nebude ho pobízet k nabídce ruky a nenechá se dotáhnout k oltáři. Jestli předtím měla nějaké pochyby o svém útěku nebo o tom, že jí Inigo pomůže, teď se ve svém rozhodnutí utvrdila. Musí začít jednat hned a dnes večer se jí snad podaří uzavřít dohodu s Inigem. Staré známé bušení srdce se ozvalo ještě silněji. *Nastal čas odejít, je načase odejít.*

„Nelíbí se mi představa, že bych měla Tremblayho nutit k žádosti o ruku.“

„Nebudeme Tremblayho k ničemu nutit,“ usmál se chladně její otec. „Jenom mu trochu pomůžeme, aby si vzpomněl, proč se mu tak líbíš.“ Přikročil k ní blíž a cvrnknul ji do brady. „Nemusím ti snad připomínat, co je v sázce!?“

Otec tím pouze naznačil výčet svých hrozeb, které by mohl splnit v případě, že by ho nepodpořila v jeho